

11.8.2005

173/4/05

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Ilkka Rautio

Esittelijä: Oikeusasiamiehensihteeri Kristian Holman

ESITUTKINNAN KESTO

1

KANTELU

A arvosteli 19.1.2005 päivätyssä kirjeessään Lappeenrannan kihlakunnan poliisiviranomaisten menettelyä esitutkinnan toimittamisessa. A katsoi, että häntä koskevan asian esitutkinnassa oli aiheettomasti viivytelty.

Lisäksi A arvosteli poliisin menettelyä kun häntä oli kehoitettu asianomistajana "sopimaan asia" rikoksesta epäillyn kanssa. A:n näkemyksen mukaan rikoksesta sopimista ei tulisi säilyttää asianomistajan itsensä tehtäväksi.

- - -

3

RATKAISU

Katson Lappeenrannan kihlakunnan poliisilaitoksen jäljempänä nimettyjen poliisimiesten menetelleen virheellisesti siinä, että esitutkintaa ei toimitettu ilman aiheetonta viivytystä esitutkintalain 6 §:n edellyttämällä tavalla. Pidän ilmi tullutta poliisin menettelyä myös valtion virkamieslain 14 §:n 1 momentin vastaisena.

Katson myös rikosasian sopimisessa noudatetun menettelyn antavan aihetta esittää eräitä näkökohtia vastaisen varalle huomioon otettavaksi.

Perustelen ratkaisuani seuraavasti:

3.1

Tapahtumatietoja

A joutui 30.4.2001 Lappeenrannassa tapahtuneen pahoinpitelyn kohteeksi. Häntä oli revitty hiuksista, hänet oli kaadettu maahan ja häntä oli potkaistu mm. kasvoihin. Lisäksi hänen poskeaan oli poltettu savukkeella. A:lla oli tiedossaan, kuka tekoon oli syyllistynyt, ja hän oli käynyt muutamia päiviä tapahtuman jälkeen henkilökohtaisesti tekemässä poliisille rikosilmoituksen tapahtuneesta.

Tapahtumasta oli kirjattu Lappeenrannan kihlakunnan poliisilaitoksella 2.5.2001 rikosilmoitus (- - -). Asian tutkinnanjohtajaksi nimettiin tuolloin tutkinnanjohtajan

tehtävissä toiminut rikosylikomisario B ja tutkijoiksi poliisilaitoksen rikososaston II-tutkintaryhmään kuuluvat rikosylikonstaapeli C ja vanhemmat rikoskonstaapelit D ja E. Asian tutkinnanjohtajaksi muuttui 28.2.2003 lukien rikoskomisario F.

Asiaa koskevasta esitutkinta-aineistosta ilmenee, että A on kuulusteltu asianomistajana pahoinpitelyyn sekä (mahdollisten vastaväitteiden varalta) pahoinpitelystä epäiltynä rikosilmoituksen laatimisajankohtana 5.5.2001. A:n ilmoittamasta rikoksesta epäilty henkilö on kuulusteltu 18.1.2005. Muita varsinaisia tutkintatoimenpiteitä asiassa ei suoritettu. Asiasta laaditun esitutkintapöytäkirjan liitteenä on A:ta koskeva 15.5.2001 päivätty lääkärintuomio laskuineen sekä 3.4.2001 päivätty poliisin laatima valokuva-liite A:n vammoista.

Rikosilmoituksen selostusosasta ja merkintälehdeksi ilmenee, että osapuolet olivat 25.1.2005 sopineet tapahtuman johdosta maksettavista korvauksista. Selostusosasta käy ilmi, että A oli 28.1.2005 korvauksen saatuaan ilmoittanut, ettei hänellä enää ollut mitään vaatimuksia asiassa.

A oli 25.1.2005 pidetyssä sovittelutilaisuudessa ilmoittanut poliisille olevansa tyytymätön asian tutkintaan ja kertonut, että hän oli ollut yhteydessä oikeusaputoimistoon, josta häntä oli kehoitettu tekemään kantelu eduskunnan oikeusasiamiehelle. Vanhemman rikoskonstaapelin E:n selvityksestä ilmenee, että hänen kerrottuaan sovittelutilaisuudessa ilmi tulleista seikoista rikoskomisario F:lle, oli esitutkinta päätetty lähettää syyttäjän harkittavaksi. Esitutkinta päätettiin 31.1.2005.

Lappeenrannan kihlakunnan johtava kihlakunnansyyttäjä teki asiassa 1.2.2005 päätöksen syyttämättä jättämisestä asianosaisten välillä saavutettuun sovintoon viitaten.

Asiassa tutkinnanjohtajana (2.5.2001–27.2.2003) ja rikososaston johtajana toimiva rikosylikomisario B kertoo selvityksessään A:n asian käsittelyvaiheista mm. seuraavaa: "*Tutkija E ilmoitti minulle tammikuun 2005 lopulla saaneensa tutkintaryhmänsä johtajalta rikosylikonstaapeli C:ltä tehtäväksi hoitaa loppuun nyt kyseessä olevan asian ja että häneltä on pyydetty eduskunnan oikeusasiamiehen toimistosta tietoja A:n asiassa A:n oltua edellä mainituin tavoin tyytymätön poliisin toimintaan. Pyysin välittömästi jutun asiakirjat haltuuni ja totesin A:n vammoista otetuista kuvista vammojen olevan kokonaisuudessaan melko lieviä, mutta ne olivat kohdistuneet hänen oikean silmänsä seutuun. Päädyin asiassa pahoinpitelyn kannalle ja määräsin jutun lähetettäväksi ensi tilassa syyteharkintaan, jonne se lähti 31.1.2005*".

Rikosylikomisario B toteaa kantelunalaisessa asiassa esitutkinnan kestäneen kohtuuttoman kauan. Syynä tähän B mainitsee rikososastolla olleiden juttujen ruuhkautumisen vuosituhannen vaiheessa. B toteaa, että hänen aloittaessa nykyisen tehtävänsä rikososaston johtajana 1.2.2001 lukien rikosasioita oli avoimena n. 3500 juttua, joista vanhimmat vuodelta 1995. Keskimääräiset tutkinta-ajat ylittivät tuolloin jopa kaksi vuotta. Vakituksia tutkinnanjohtajia oli

tuolloin kaksi B:n toimiessa oman toimensa ohessa kolmantena tutkinnanjohtajana 28.3.2003 saakka, jolloin rikoskomisario F otti B:n tutkintaryhmän jutut vastaan.

Asiassa B:n jälkeen tutkinnanjohtajaksi 28.2.2003 lukien nimetty rikoskomisario F kertoo, että A:n asia on tutkijalla priorisoinnin yhteydessä jäänyt syrjään tärkeämpien ja kiireellisten asioiden vuoksi. F kertoo tutkinnanjohtajana seuranneensa poliisilaitoksella tutkinnassa olleiden asioiden etenemistä ja käyneensä avointen juttujen osalta kunkin ryhmän tutkijan kanssa henkilökohtaisen keskustelun, jonka perusteella päätettiin asiassa suoritettavista jatkotoimenpiteistä. A:n asian tutkinnan osalta F kertoo, että hänen ja asian tutkijana toimineen C:n välillä käydyssä keskustelussa C oli vakuuttunut, että asia tulisi hoidetuksi muiden asioiden ohella.

A:n asiassa (pää)tutkijana toiminut rikosylikonstaapeli C on selvityksessään todennut asian käsittelyvaiheista mm. seuraavaa: "*Kun pahoinpitelykuulustelujen valossa näytti siltä, että poliisi voisi tulkita sen lieväksi, soitin asianomistaja A:lle ja esitin, että mikäli hän pääsisi rikoksesta epäillyn - - kanssa sopimukseen, he voisivat sopia asian ja poliisi voisi vähäisillä vammoilla katsoa asian lieväksi pahoinpitelyksi, jolloin, mikäli A:lla ei olisi vaatimuksia, asiaa ei tarvitsisi käsitellä Lappeenrannan käräjäoikeudessa. A ilmoitti harkitsevansa asiaa. A:n ehdotuksesta asian sopiminen tapahtui Lappeenrannan kihlakunnan poliisilaitoksella vanhempi konstaapeli E:n läsnä ollessa*". C toteaa myös, että asian tutkintaa on viivästyttänyt tutkinnassa olevien rikosilmoitusten suuri määrä.

Toisena nimettynä tutkijana toiminut vanhempi rikoskonstaapeli E kertoo C:n pyytäneen häntä tammikuussa 2005 ottamaan yhteyttä tapahtuman asianosaisiin, jotta asiassa voitaisiin harkita, oliko edellytyksiä sovintoon osapuolten kesken. Osapuolet kutsuttiin poliisilaitokselle 25.1.2005, jossa asia sovittiin siten, että rikoksesta epäilty henkilö suoritti rahallisen korvauksen A:lle, minkä jälkeen A:lla ei ollut asiassa mitään vaatimuksia.

Esitutkinnassa tutkintatoimenpiteitä suorittanut vanhempi rikoskonstaapeli D on selvityksessään kertonut saaneensa tehtäväkseen suorittaa rikoksesta epäillyksi nimetyn kuulustelun, D ei muista kuka tehtävän hänelle on antanut ja koska se hänelle on annettu, mutta D kertoo suorittaneensa pyydetyn toimenpiteen välittömästi sen saatuaan.

3.2

Kannanotto

3.2.1

Esitutinnan kesto

Esitutkintalain 6 §:n mukaan esitutkinta on toimitettava ilman aiheetonta viivästystä.

Poliisilain 3 §:n mukaan poliisin tehtävät on hoidettava mahdollisimman tehokkaalla ja tarkoituksenmukaisella tavalla. Olosuhteiden vaatiessa tehtävät on asetettava tärkeysjärjestykseen.

Valtion virkamieslain 14 §:n 1 momentin mukaan virkamiehen on suoritettava tehtävänsä asianmukaisesti ja viivytyksettä.

Esitutinnan viivytyksetön toimittaminen palvelee niin rikosten asianosaisten oikeusturvan toteutumista kuin esitutinnan tuloksellisuuttakin. Asianmukainen esitutkinta ja sen viivytyksetön toimittaminen on tärkeää koko rikosoikeudellisen järjestelmän toimivuuden ja uskottavuuden kannalta. Esitutkinnalle ei voida asettaa yleistä enimmäisaikaa, vaan esitutinnan hyväksyttävää aikaa on arvioitava huomioon ottaen sen laatu, laajuus sekä yksilölliset erityispiirteet. Myös esitutinnan toimittamiseen liittyvät ulkoiset tekijät, kuten käytettävissä olevat tutkintaresurssit sekä poliisin mahdollisuus asettaa tehtävänsä kiireellisyysjärjestykseen vaikuttavat tosiasiallisesti esitutinnan keston. Selvää kuitenkin on, että poliisin tulee toimittaa esitutkinta ennen syyteoikeuden vanhentumista.

Tässä tapauksessa esitutkinta on kokonaisuudessaan kestänyt noin 3 vuotta ja 9 kuukautta. Tästä ajasta mitään tutkintatoimenpiteitä ei ollut suoritettu 3.4.2001 päivätyin valokuvaliitteen laatimisen ja 18.1.2005 suoritettuna rikoksesta epäillyn henkilön kuulustelun välisenä aikana.

Näkemykseni mukaan asiassa on ollut kysymys rikosoikeudellisesti arvioituna yksinkertaisesta rikosasiasta, jonka tutkiminen ei olisi vaatinut erityisen laajoja toimenpiteitä. Poliisilla on alusta lähtien ollut tiedossaan epäillyn henkilöllisyys, joten ainakin ilmoitustietojen perusteella vaikuttaisi siltä, että suoritettaviksi esitutkintatoimenpiteiksi olisivat pitkälti riittäneet asianosaisten kuulustelut sekä asianomistajalle aiheutuneen vahingon selvittäminen. Asiassa ei ollut kuitenkaan tehty mitään tutkintatoimenpiteitä ilmoituksen vastaanottamisessa tehdyn asianomistajakuulustelun sekä tutkinnan alkuvaiheessa saadun lääkärintodistuksen ja valokuvaliitteen laatimisen jälkeen. A:n rikoksesta epäillyksi nimeämä henkilö oli kuultu vasta noin kolmen vuoden ja kahdeksan kuukauden kuluttua tapahtumasta.

Edellä olevan perusteella katson selvitetyn, ettei A:n tekemän rikosilmoituksen perusteella ollut suoritettu riittäviä esitutkintatoimenpiteitä esitutkintalain 6 §:n edellyttämin tavoin ilman aiheetonta viivytyksiä. Vasta vuoden 2005 alussa asian esitutkintaa on jatkettu suorittamalla rikoksesta epäillyn kuulustelu. Tämä näyttää kuitenkin perustuneen yksinomaan A:n eduskunnan oikeusasiamiehelle tekemään kanteluun.

Rikosylikomisario B on toiminut asiassa tutkinnanjohtajana 30.4.2001 - 28.2.2003 välisen ajan, jonka jälkeen tutkinnanjohtajana on toiminut määräaikainen rikoskomisario F. Esitutkintapöytäkirjan merkintöjen perusteella tutkinnanjohtajana on toiminut uudelleen B esitutkinnan päättämisen yhteydessä. B on toiminut 1.2.2001 lukien myös poliisilaitoksen rikososaston johtajana. Asian

tutkinnasta on vastannut rikosylikonstaapeli C:n johtama tutkintaryhmä, johon ovat kuuluneet vanhemmat rikoskonstaapelit E ja D. C itse on ollut yksi asian tutkintavastuuseen nimetyistä tutkijoista.

Näkemykseni mukaan osavastuu esitutkinnan asianmukaisuuden valvomisesta on kuulunut B:lle jutun alkuperäisenä tutkinnanjohtajana. B on toiminut tutkinnanjohtajuutensa ohella myös koko rikososaston johtajana ja ollut siten valvontavastuussa koko rikososaston toiminnasta. On kuitenkin selvää, että osastotason valvonnan toteuttamisessa ei valvonta yksittäisten juttujen tarkkuudella aina ole mahdollista, vaikka poliisin käytössä oleva atk-järjestelmä tämän valvonnan yksityiskohtaiseen toteuttamiseen tarjoaakin varsin hyvät mahdollisuudet. Perusteluinaan A:n asiassa tapahtuneelle viivytykselle B mainitsee selvityksessään poliisilaitoksen yleisen juttutilanteen ruuhkautumisen.

Rikoskomisario F kertoo selvityksessään luottaneensa rikosylikonstaapeli C:n vakuuttuneisuuteen siitä, että A:n asia tulisi hoidetuksi. Selvityksen perusteella vaikuttaa siltä, että F on pyrkinyt täyttämään hänelle tutkinnanjohtajan kuuluvan valvontavelvollisuuden. Selvitysten perusteella vaikuttaa myös siltä, että F on tosiasiallisesti ollut A:n asiassa tutkinnanjohtajana esitutkinnan päättämiseen asti, vaikkakin esitutkintapöytäkirjaan tutkinnanjohtajaksi on (edelleen) merkitty B. Asiassa jää kuitenkin selvittämättä, miten F on edelleen valvonut C:n kanssa käymänsä keskustelun jälkeen, että C suoriutuisi A:n asiasta. Näkemykseni mukaan esimiehen tulee myös aktiivisesti valvoa, että asiat tehdään sovitusti.

Rikosylikonstaapeli C on kertonut että asian tutkinta oli siirretty häneltä vanhemmalle rikoskonstaapelille E:lle. Kysymyksessä on ymmärrykseni mukaan ollut tutkintaryhmän sisällä tapahtunut siirto, jossa C on siirtänyt asian tutkinnan alaiselleen E:lle. Ottamatta enempiä kantaa poliisin tutkintajärjestelyiden organisointikysymyksiin, pidän selvänä, että A:n asian tutkinnasta ovat vastanneet C:n tutkintaryhmän poliisimiehet eli C ja E.

E:n selvityksen perusteella vaikuttaa siltä, ettei hän ole kuitenkaan tosiasiallisesti osallistunut tutkintaan ennen C:n hänelle osoittamaa tehtävää osapuolten sovinnon aikaan saamiseksi. Tämä oli E:n selvityksen mukaan tapahtunut viikolla 3 vuonna 2005. Vaikuttaakin siltä, että tähän ajankohtaan asti tutkintavastuu on ollut yksin C:llä itsellään.

B:n ja hänen tilalleen tutkinnanjohtajaksi tulleen rikoskomisarion F:n osalta totean, että viime kädessä esitutkinnasta vastaa sitä johtava tutkinnanjohtaja, jonka on aktiivisesti valvottava esitutkinnan edistymistä. C:n ja mahdollisesti muiden jutulle määrättyjen tutkijoiden osalta totean, että tutkijan velvollisuutena on toimittaa esitutkintatoimenpiteet ilman aiheetonta viivytystä. Tutkinnanjohtajien esimiehillä - jossa ominaisuudessa B niin ikään on toiminut - puolestaan on oma johtamis- ja valvontavastuunsa.

Poliisilain 3 §:ssä säädetään, että poliisin tehtävät on olosuhteiden vaatiessa asetettava tärkeysjärjestykseen. Tutkittavien asioiden suuri lukumäärä saattaa aiheuttaa sen, että esitutkinnatkin voidaan joutua asettamaan

tärkeysjärjestykseen. Selvää kuitenkin on, että esitutkinta tulee toimittaa ennen syyteoikeuden vanhentumista siten, että syyteharkintaan jää kohtuullinen aika.

Rikosylikomisario B on kantelun johdosta antamassaan selvityksessä todennut A:n asian tutkinnan viivästyneen rikososastolla tutkittavien juttujen ruuhkautumisesta vuosituhaten vaihteessa. B:n selvityksestä käy myös ilmi, että vuoden 2001 alussa rikososastolla oli ollut avoimena n. 3500 juttua, joista vanhimmat olivat vuodelta 1995. Sitten poliisilaitoksella tapahtuneiden esitutkinnan kehittämisjärjestelyiden myötä tutkittavien juttujen keskimääräiseksi tutkinta-ajaksi on mitattu 79 vuorokautta.

Koska selvitys herätti yleisemminkin kysymyksen siitä, miten Lappeenrannan kihlakunnan poliisilaitoksen toimintaedellytykset selviytyä sillä tutkittavina olevista rikosasioista on pyritty turvaamaan, pyysin asiassa vielä lausunnon Etelä-Suomen lääninhallitukselta.

Etelä-Suomen lääninhallitus on todennut lausunnossaan, "etteivät Lappeenrannan kihlakunnan poliisilaitoksen mahdollisuudet selvittää rikostutkinnasta rikosjuttujen määrät ja käytettävissä olevat voimavarat huomioiden ole läänin sisäisessä vertailussa huonot". Rikostutkintaan käytetyn työajan suhteellinen osuus on kasvanut 11,1 % vuodesta 2001 vuoteen 2004. Kantelun johdosta saadusta asiakirjaselvityksestä käy edelleen ilmi, että lääninhallitus oli 4.2.2005 päättänyt perustaa Lappeenrannan kihlakunnan poliisilaitokselle tutkinnanjohtajana toimivan rikoskomisarion viran.

Saadusta selvityksestä saa sen käsityksen, että Lappeenrannan kihlakunnan poliisilaitoksen ilmeisen vaikeassa esitutkintatilanteessa on tapahtunut merkittävää parannusta vuodesta 2001 lukien. Näin ollen asia ei tässä vaiheessa anna minulle aihetta tutkia laajemmin Lappeenrannan poliisilaitoksen tutkintatilannetta.

Näkemykseni mukaan asiassa ei ole kuitenkaan esitetty hyväksyttäviä perusteita sille, että kysymyksessä oleva esitutkinta on kestänyt lähes neljä vuotta. Viittaan erityisesti siihen, että selvityksen mukaan ensi vaiheessa tehtyjen tutkintatoimenpiteiden jälkeen asiassa ei ollut tehty mitään varsinaisia tutkintatoimenpiteitä. Vasta A:n oikeusasiamiehelle tekemä kantelu on johtanut tutkinnan uudelleen käynnistymiseen. Esitutkinnan toimittamisen viivästymiseen myötävaikuttaneita ongelmia on ilmeisestikin ollut kaikilla edellä mainituilla valvonta- tai suoritusvastuussa olevilla tasoilla. Tästä syystä vastuuta tapahtuneesta ei ole perusteltua kohdistaa yksittäiseen tutkinnasta vastuussa olevaan virkamieheen, vaan esitutkinnan viivästyminen näyttää johtuneen enemmänkin laajemmasta ongelmasta kuin vain yhden poliisimiehen laiminlyönnistä. Katson, että viivästyksestä ovat olleet vastuussa B, F ja C. Muiden tutkintaan osallistuneiden poliisimiesten (E, D) osuudesta tapahtuneeseen viivästykseen ei ole saatu sellaista selvitystä, jonka perusteella minulla olisi aihetta katsoa heidän menetelleen lainvastaisesti.

3.2.2

Sovittelumenettely

A arvosteli kantelukirjoituksessaan myös asiassa noudatettua sovittelumenettelyä. A:n mukaan poliisi oli menetellyt väärin ehdottaessaan A:lle, että hän sopisi asian epäillyn kanssa kahdestaan eikä maininnut mahdollisuudesta, että sovittelutilaisuudessa voisi olla läsnä muita henkilöitä ja että asianomistajan ja epäillyn saavuttamasta sovinnosta laadittaisiin kirjallinen asiakirja.

Rikosprosessiin ulkopuolella tapahtuvasta rikosasioiden sovittelun menettelystä ei ole tällä hetkellä tarkemmin säädetty lainsäädännössä (asiaa koskeva hallituksen esitys on annettu eduskunnalle). Pääsääntöisesti sovittelijana toimivat kunnallisten sovittelutoimistojen työntekijät. Toisaalta poliisille on poliisin toiminnan yleisiä periaatteita sääntelevässä poliisilain 2 §:ssä asetettu yleinen velvollisuus toimia sovinnollisuutta edistään.

Tässä tapauksessa A:n ja rikoksesta epäillyn välisenä sovittelijana on toiminut vanhempi rikoskonstaapeli E. Selvityksessään E kertoo sovittelun tapahtuneen Lappeenrannan poliisilaitoksella hänen virkahuoneessaan. Osapuolet olivat sopineet tilaisuudessa, että epäilty maksaa A:lle rahallisen korvauksen 28.2.2005 mennessä. Asiasta laaditun rikosilmoituksen selostusosaan on poliisin toimesta tehty lisämerkintä sovittelun lopputuloksesta.

Saadun selvityksen perusteella sovittelutapahtuman kulusta ei ole saatavissa yksityiskohtaista tietoa kuten ei myöskään siitä, miten tarkasti poliisi on A:lle selvittänyt asianomistajan asemaan liittyviä eri toimintavaihtoehtoja.

Kun lainsäädäntö ei aseta sovittelumenettelylle muodollisia vaatimuksia, en voi katsoa vanhemman rikoskonstaapelin E:n menetelleen virheellisesti sovittelutapahtuman yhteydessä. Poliisin kovin voimakas esiintyminen sovintoratkaisun puolesta koetaan helposti puolustukseksi. Jälkikäteen tarkastellen olisinkin pitänyt perustellumpana ohjata sovittelu kunnallisen sovittelutoimiston tehtäväksi, kun siihen käsitykseni mukaan olisi Lappeenrannassa ollut mahdollisuus.

Totean myös, että hyvän hallintotavan mukaan kansalaisten tulee kussakin ratkaisutilanteessa saada tieto viranomaisten toimintatavasta ja toimintamahdollisuuksista. A:n tekemän kantelun perusteella on kuitenkin ilmeistä, että hän ei ole pitänyt poliisilta saamaansa selvitystä pahoinpitelyrikoksen asianomistajan asemasta ja eri toimintavaihtoehtoista riittävän selkeänä. Pidän tältä osin aiheellisena kiinnittää Lappeenrannan kihlakunnan poliisilaitoksen huomiota vastaisen varalta siihen, että asianomistajalle tulee informoida riittävästi poliisin roolista ja lainsäädännön mukaisista toimintamahdollisuuksista tämänkaltaisissa tilanteissa.

Eduskunnan oikeusasiamiehestä annetun lain 10 §:n 1 momentin perusteella annan Lappeenrannan kihlakunnan poliisilaitoksen rikososaston tutkinta- ja valvontavastuussa vastuussa olleille poliisimiehille rikosylikomisario B:lle, rikoskomisario F:lle sekä rikosylikonstaapeli C:lle huomautuksen heidän esitutkintalain 6 §:n ja valtion virkamieslain 14 §:n 1 momentin vastaiseksi kohdasta 3.2.1 ilmenevin perustein katsomastani menettelystä A:n ilmoittaman asian esitutkinnassa. Tässä tarkoituksessa lähetän heille jäljennökset tästä päätöksestäni.

Edelleen kiinnitän Lappeenrannan kihlakunnan huomiota edellä kohtaan 3.2.2 viitaten asianomistajan informoinnin merkityksestä erityisesti hyvän hallinnon edellyttämän viranomaiselle kuuluvan palveluperiaatteen näkökulmasta. Tässä tarkoituksessa lähetän jäljennöksen tästä päätöksestäni tiedoksi Lappeenrannan kihlakunnan poliisipäällikölle.

Lähetän myös jäljennöksen tästä päätöksestäni Etelä-Suomen lääninhallituksen poliisiosastolle.

Muihin toimenpiteisiin kantelu ei anna aihetta.